

Lucija Stupica *Pesmi**Na poti*

Korak za korakom razpada podoba,
z rezilom po sredini telesa,
in mislim nate, ujeta v spiralno
pot časa, v zrcalo, v katerem srečam
otožne oči.

Ostani, ko zaprem te oči,
ostani, ko padam kot voda
in pravim: ostani ...

V odprtem dihanju bledega neba
se razpišem na steno telesa;
čas je spolzel za mestna obzidja,
med trge in domove in razpoke misli.

V iskanju nove pisave kličem ostani,
z rezilom po sredini telesa
puščam času novo razpoko,
da uide skozi in postane ljubimec
zore in teme,

ljubimec, s katerim se izmenjujem,
ko sanjam med sončnicami v Toskani,
v dnevu povešenih cvetnih glav,
ki se že razcvetajo v molk. Poglej,
zapeljujejo in zaraščajo me misli,
brezmejnost želje, brezmejna žeja,
brezmejni, brezbarvni molk.

Perspektiva življenja

Iz nekega teksta izvem, da bom umrla
leta 2055, stara štiriinosemdeset let,
najverjetneje za posledicami raka.
So podatki, ki jih pahnem v omaro
k starim igračam, da se tam igrajo klovne.
Nekaj ironije je v nostalgичnem spominu
na otroštvo in velike oči v ogledalu
so odsev radovednosti, ki ostaja.
Medtem ko drugi spijo, sedim v temi
in pestujem podobo, ki sem jo oblikovala
kot otrok: kako lepo bo enkrat biti velik!

Potem restavriram neštete sobane. V njih
vstajajo pozabljeni otroci, eni se učijo govoriti,
drugi misliti, tretji hoditi ...
In ni res, da te nisem marala,
dala sem ti sobo, prazno sicer,
ki si si jo po svoje uredila,
dala sem ti majhen prostor, dovolj majhen,
da si lahko zaprla špranje vrat,
ali jih odprla, in ukazovala tišini,
da ti prekriva oči.
In ni res, da te nisem ljubila kot otrok –
le vedela nisem, kako se ljubezen
podarja sebi.

Pismo

Vstala sem, da bi te srečala.
Jutro je polno in zdi se,
da hoče postati psevdonim
za čas, ki šele prihaja.
Vdihavam te z vso temino,
skrito pod spodnjo stranjo listov;
v loku gre čez neznanje,
kakor kaplja rose, komu še mar.
Potrebujem še eno karto za pot,
za rast listov in njihovih dvojnih
obrazov, zavitih v svilene membrane.
Da izrečem kakšno šalo na svoj račun.
Da se šala razpoči, da se budnost razpoči.
Skupaj z razglednicami, ki se pošiljajo
od vsepovsod: mesta, slavna dela
še bolj slavnih slikarjev, nežni herbariji
rož, komične risbe, zbadljivi napisi ...
in vmes črke, besede, medvrstični molk,
kjer sva že dolgo povila svoj dom.
Poslušam, kako jutro curlja skozi.
Kako se v svetlobi ponavlja svetloba
brez programa, da bi jo vodila z daljincem.
In na koncu prebujajoče se pokrajine
ostane moje ime zadaj, nepodpisan tekst,
ki ga boš prepoznal, ko mi boš prihajal
v zlitju teme in svetlobe naproti,
prihajal gledat, kako mi gre.

Potapljanje

V veselje in pod vodo se potaplja
življenje, da spet sliši svoje rojstvo.
Obljubljena terra mystica se ponudi
v prgišču navdiha, ki ga vodi uspe
pomnožiti v neskončnost.
Vsaka misel sledi nevidni risbi,
vsak gib je pokoren gibanju vode,
in tu si, če si, preprosto samo predan.
Kakor da vse naenkrat postane
poligon domišljije in zasvojenosti
v alegoriji miru, slika zasanjanega
smehljaja, ki onemi prostor okoli sebe
in se ga ne dotika, ker je on ves prostor.
Se potapljači dotaknejo skrivnosti?

Si mi dalo usta, mesto?

Želim si tal na nebu,
da bi bil paren pri lizanju vek.
Da se ti ne bi dvignile.

T. Šalamun

V mesto se spuščam s počasnim
korakom, odpirajo se razglednice,
ljudje me oropajo sledi.
Izgubim se z evolucijsko napako,
da me radovednost ne poteši.

Požrešna želja me vodi na poti,
spodjedla bi vrata vseh celic,
da bi me spustil na prag svoje domovine,
vsaj za hip. Iz katedrale zid
Hrepenenja. Vgravirana Obljuba.

Si mi dalo usta, mesto?
Ko me opazuješ z balkonov,
so med sprehajalci na videz
iste poti, le tu in tam se zalomi
kakšna črta, zasačena v lakoti.

Kakor gibljive slike se razprejo
zgodbe. Razrezana se ti predam.
Sonce v dlaneh in sol na jeziku,
vse je tu. Preberi. Razberi.
Sem le še ena serijska številka,

ki ti je hotela polizati veke.